

faae den, nemlig ved en formelig Udførsel og Gjenindførsel. Det er Noget, som jeg troer, at mange Medlemmer, som enten selv beskæftige sig med disse Forhold eller have hørt dem omtale af Folk, som beskæftige sig dermed, ville have hørt paa den Tid, da denne Forholdsregel iværksattes, at mange Handlende, som aldrig havde tænkt paa at erhverve sig denne Toldestergivelse ved Udførsel, nu fik den, fordi de kunde faae den paa en saa overordentlig nem Maade, og at det aldrig vilde falde dem ind at søge en saadan Estergivelse, uden ved at iagttage, hvad Loven foreskrev. Det kan derfor bestemt ikke siges, at den kongelige Kasse ikke har lidt noget Tab derved; det har den ganske bestemt, men dette Tabs virkelige Størrelse kan ikke opgjøres i dette Dieblis; derimod er det afgjort, at den Sum, som er udbetalt uden Lovhjemmel, paa det Allernærmeste er 52,000 Rd. Fra Realiteten, troer jeg, saaledes som af den ærede Ordfører ogsaa udtalt, at man bør afsee ved at lade denne Sag passere i Genhold til Omstændighedene; men jeg troede ikke, at det burde staae ganske uimodsiget, at der skulde være nogen Lovhjemmel til at foretage de Skridt, som ere foretagne af den ærede Finantsminister, eller at der skulde være Forhold tilstede, som gjorde det nødvendigt at have en Lovhjemmel i det paagældende Tilfælde.

II. Sæge: Da den ærede Finantsminister ikke er tilfreds med den Maade, hvorpaa denne Sag er bragt ind i Thinget fra Udvalgets Side, saa vil det blive at tage under nærmere Overveelse, hvorvidt det ærede Thing synes, at man kan tiltræde Forslagene fra Udvalgets Side. Alt, hvad der idag er anført af den ærede Finantsminister, er jo kun en Gjentagelse af, hvad der tidligere er anført i Svaret til Revisionen, som Udvalget vist ganske rigtigt kalder: aldeles betydningsløst. Det forekommer ogsaa mig efter Alt, hvad jeg har læst og hørt om denne Sag, at være utvivlsomt, at der ikke hos Ministeriet var nogen Bemyndigelse til at udtælle disse Penge. Jeg troer ogsaa, at det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, bemærkede med Hensyn til det Tab, som Statskassen kan have lidt, det være stort eller

lille; den ganske simple Fremgangsmaade havde jo været at overlade til Enhver at føre sine Varer ud, for at faae Tolden godtgjort, og indføre dem igjen fra fremmede Steder og da klarere dem til en lavere Told. Den Udgift, som derved vilde have været forarsaget, vilde ikke have været meget stor; det er steet tidligere, og det er en god Maade for de Handlende at spare den høiere Told paa; det regnes ikke for noget Væsentligt. Jeg troer derfor ikke, at det er godt muligt at lade denne Sag gaae hen, naar den ærede Minister paastaar, at han har været bemyndiget til denne Foranstaltning, medens Udvalget udtaler for os, at han ikke har været bemyndiget dertil, og naar der, detmindste for mig, ikke er nogen som helst Grund til at antage, at han skulde have haft Myndighed til at udtælle de omhandlede 52,000 Rd. Jeg maa derfor gjentage, at det bliver de ærede Medlemmers Sag at tage under Overveelse, hvorvidt man ikke skulde stemme mod Udvalgets Indstilling om denne Post. Den er jo ikke meget stor; men jeg troer, at det dog er nødvendigt, at vi her havde den Ret, vi have, til at fordrø, at der ikke udtalles Penge af Statskassen, uden igjennem Finantsloven eller paa anden lovlig Maade. Vi sidde aarlig og anvende en stor Deel Tid og Arbejde paa Finantsloven; men, dersom vi dog alligevel tillode enkelte Ministre at udtælle Pengesummer efter deres eget Behag og uden Bemyndigelse, saa vilde jo en heel Deel af vort Arbejde tabe sin Betydning. Jeg haaber, at man, ved at tage Beslutning om denne Sag, ikke vil betragte den fra nogetsom helst andet Synspunkt end den simple Form, hvorunder den her foreligger, der maa være aldeles klar for Enhver. Jeg troer, at, naar den ærede Finantsminister paa sin Side paastaar, at han har haft Ret til at udtælle Pengene, og Udvalget paa sin Side paastaar, at han har haft Uret i at udtælle dem, saa seer jeg ikke nogen anden Udvei for Thinget end at stemme mod Udvalgets Indstilling, som gaaer ud paa, at vi skulle finde os i Sagen for denne Gang.

Ordføreren: Den høitærede Finantsminister gjorde for den Bemærkning, at Sagen ikke var afgjort dermed, at jeg sagde, at